

граде.

Виден и активен член на комунистическата организация в Пловдив бе учителят Петърченков, но той не излизаше наяве, работеше така да се каже "зад кулисите". Беше хубав и смел човек, но не вземаше участие пряко в публичните акции и не показваше, че играе ръководна роля. Във военния комитет участваха Пенчо Савов, Петърченков и някои други, които не се ми известни.

В Пловдив по време на Септемврийското въстание не бе отбелязано нищо съществено, но в селата бяха се вдигнали въстаници. Изпратени бяха войскови отряди и въстаниците капитулираха. Извършени бяха в Пловдив арести.

Една нощ ръководителите на въстанието били натоварени на камион, за да ги отведат някъде вън от града и да ги ликвидират. На първо място между тях били Пенчо Савов и Йордан Божилов. Групата на палачите се ръководила от Глижменов, когото още като командир на рота през Балканската война познавах като кръвожаден човек.. Като минахме границата и почнахме да обезоръжаваме помачите например, Глижменов пръв обираше хората, вземаше им златото и след това ги избиваше. За него може да се каже, че по това време даваше воля на зъра в своите природи. Като дойде в Пловдив още като офицер се манифестираше като голям патриот. И по време на септемврийските събития той стоеше начело на така наречената "Чека".

Но какво става с Йордан Божилов? Бадата на Йордан Божилов беше голям винар, притежател на лозя, заможен човек. Дали по негово давление, може би е дал или обещал "откуп", или пък защото синът му се ползуваше с името на голям добряк, пък и не вземаше явно и активно участие в борбите на Комунистическата партия, някъде по пътя спират камионетката, свалят го на пътя и оставят да си